

tus, devolvitur ad R. Pontificem: idem est, quando Episcopus est exemptus, C. 3. h. t. Si electio tantum ad Episcopum, non exemptum, & quidem jure proprio, & ordinario pertinet, si negligens sit, ad Capitulum ob rationem communicationis, quod inter Capitulum, & Episcopum est, devolvitur, C. 2. de Conces. Præb. si tamen electio ad Episcopum aliquo jure speciali, vel ex delegatione pertinet, devolutio fit ad Archiepiscopum. Nam Capitulum non habet communicationem cum Episcopo in his, quæ jure speciali conveniunt. Si electio ad Capitulum Cathedralis spectet, etiamsi Episcopus, ut Canonicus tali electioni possit interesse, negligente Capitulo, ad Episcopum devolvitur electio. Si verò ad Capitulum, & Episcopum simul spectet, per ipsorum negligentiam ad Archiepiscopum devolvitur electio, C. 15. de Conces. Præb. ibi: Quod si vos, & idem Archiepiscopus intra tempus prescriptum circa hoc negligentes extiteritis, sicut nec ab illo ad vos, ita nec a vobis ad illum potestas devolvitur conferendi, sed secundum statuta Lateranensis Concilii, ad Superiorem transit donatio, nisi forte Archiepiscopus, non ut Prelatus, sed ut Canonicus vobiscum jus habeat conferendi. Et in hoc casu cum dolore impeditur, dolus ei suffragari non debet. Quando collatio, vel electio pertinet ad Episcopum, & Capitulum simul, uno eorum electio inhabilis, ad alium pertinet, & devolvitur collatio, vel electio, C. un. de Sede vac. in 6. quæ omnia constant ex L. 9. tit. 16. p. 1. Gonz. in C. fin. h. t. n. 15.

199 Si Ecclesia exempta immediate subjecta Pontifici negligat intra tempus legitimum Prelatum eligere, devolvitur hæc potestas ad Papam. Si non sit exempta, & sit Cathedralis devolvitur ad Archiepiscopum: si inferior, Regularis, vel Sæcularis, ad Episcopum devolvitur, C. 41. de Elect. quo corrigitur jus antiquum in C. 12. de Conces. Præb. si Patronus Laicus negligat intra quadrimestre præsentare, supplebit Superior (etiãmsi non sit Episcopus) ad quem spectat instituere præsentatum, C. 3. C. 27. de Jur. Patron. Patronus Ecclesiasticus, etiamsi à Laico jus Patronatus adquisierit, semestre habet ad præsentandum, C. un. §. 1. de Jur. Patr. in 6. quod si negligens sit, jus præsentandi, & conferendi devolvitur ad ordinarium collatorem: à fortiiori erit habendum pro Ecclesiastico jus patronatus mixtum, cum prevaleat, quod magis dignum est; arg. C. un. §. 1. de Jur. Patr. in 6. Gonz. in C. fin. h. t. n. 10. Nostris Re-

gibus non nocet lapsus quadrimestris, licet intra ipsum non præsentent ipsi, vel eorum Officiales ad Ecclesias Cathedrales, vel alia beneficia juris patronatus, sive in Hispania, sive in Indiis, eo quod pluribus, maximisque occupationibus impeditis tam in bello, quam in pace, non possit ad negligentiam imputari, si non præsentent tempore prescripto: imò maxime eis indulgendum est; arg. C. 5. de Conces. Præb. Solorz. de Jur. Indiar. t. 2. lib. 3. cap. 3. n. 49. & 50. alios citans.

200 Cum generaliter prohibeatur Archiepiscopo exercere jurisdictionem in subditos suffraganeorum, C. 11. de Offic. Ordin. nisi expressè ipsi concedatur, C. 1. h. t. in 6. non potest Archiepiscopus supplere negligentiam Episcopi in administratione justitiæ, vel officii cognoscendo de causis subditorum Episcopi in prima instantia, vel eos condemnando, excommunicando, absolvendo, ordinando, &c. possunt tamen Æconomos constituere ex dispositione, Text. in C. 3. q. 3. Si Episcopus ob negligentiam nolit, vel ob suspensionem, vel excommunicationem non possit ad suum officium pertinentia exercere, recurret Capitulum ad Papam, tanquam universalem Pastorem, ut vel compellat, vel absolvat, vel provideat, C. 17. C. 18. q. 3. Quando Episcopus est ab hostibus captus, vel amens, cum tunc perinde sit, ac si Sedes vacaret, jurisdictione in Ecclesiam, & Diocesim devolvitur ad Capitulum, C. 3. h. t. in 6. Si ille qui alicui communitati præest, sit in officio negligens potest Superior illi dare idoneum Curatorem, C. 2. h. t. in 6. Ecclesia Cathedrali vacante solus Papa Visitatorem deputat, nisi forte Capitulum in spiritualibus, & temporalibus negligenter, aut perperam administrat: nam tunc Archiepiscopus, vocato Capitulo, causæque cognitione super hoc præmissa, Visitatorem, seu Administratorem deputat. Et quidem deputatus à Papa confert beneficia, quæ ad collationem pertinent Episcopi: sedus deputatus ab inferiori, C. fin. h. t. in 6. Si Episcopus ter requisitus renuit benedicere Abbatibus, illi Subditos, possunt hi suos Monachos benedicere, C. 1. h. t. Sed hodie vel nulla indigent benedictione Abbates Monachales, vel possunt quemcumque Episcopum, vel suum Generalem, vel Vicarios ab eo deputatos pro benedictione accedere. Ex Conces. Innoc. VIII. & Clem. VIII. lqqm.

201

TIT. XI.

De Temporibus ordinationum, & qualitate Ordinationum.

201 Non agimus hic de ordine in ea latitudine, in qua à Div. August. dicitur, quod est parium dispariuntque rerum, sua cuique tribuens dispositio, sed per illa potestate, quam Clerici recipiunt administrandum Altari. Ordinationis est ipsa actio, seu caremonia sacra, per quam stabiliter ea potestas confertur. Ordo enim est signaculum quoddam Ecclesiæ, per quod spiritalis potestas traditur ordinato, juxta Mag. sentent. in 4. D. 24. q. 1. Et explicat D. Thom. ibid. q. 1. art. 1. q. 2. dicens: Quod definitio Magistri duo ponit: signum exterius, ibi: Signaculum quoddam, & effectum interiore ibi: per quod spiritalis potestas, &c. Prædictam ordinationem esse Sacramentum à Christo D. institutum est de fide contra Lut. Illyric. Kemnitium, & alios Hæreticos, qui negant, ordinem esse Sacramentum apud Bellarm. Et est definitum in Trid. sess. 7. de Sacram. in gener. Can. 1. & sess. 23. cap. 3. & Can. 3. Hoc Sacramentum fuit institutum in nocte cænæ: Nam postquam Dominus suum Sacratissimum Corpus Discipulis dedit, addidit: Hoc facite in meam commemorationem, Luc. 22. v. 19. Et tunc hoc Sacramentum fuit institutum; Barros. de Offic. Episc. alleg. 2. n. 2. plures citans.

202 Sacramentum ex D. August. in C. 32. de Consecr. D. 2. est invisibilis gratiæ visibilis forma. Ita & Mag. in 4. D. 1. q. 1. quæ definitio convenit ordini, consequenter quæ est Sacramentum, gratiam confert, 1. ad Timot. 4. ibi: Noli negligere gratiam, quæ est in te, quæ data est tibi per prophetiam, cum impositione manuum presbyterii, & characterem imprimit, sicut baptismus, & confirmatio, Trid. sess. 23. cap. 4. & Can. 4. Et quamvis omnes ordines physice distinguantur, omnes constituunt unum tantum Sacramentum moraliter per aggregationem, & ratione finis, ad quem ordinantur, nempe ad constituendum idoneum Eucharistiæ Ministrum; & per quos gradatim ascenditur. Et licet in quolibet ordine distinctus imprimatur character, omnes simul faciunt, & integrant unum characterem ordinis, Div. Bonav. in 4.

D. 24. p. 2. art. 1. q. 1. & 2. & 3. Lacr. lib. 6. p. 2. n. 2211. Ex his, quinque primi appellantur minores, cæteri autem majores vocantur, & etiam sacri: habentque votum castitatis annexum. Audiamus Divum Isidorum sic de ordinibus loquentem; in C. 1. D. 21. Generaliter Clerici nuncupantur omnes, qui in Ecclesia Christi deservunt; quorum gradus, & nomina sunt hæc Officia-rius, Psalmista (id est prima tonsura initiatus, qui, & dicitur Cantor in C. 20. D. 23. l. 11. tit. 6. p. 1.) Lector, Exorcista, Avobrylus, Subdiaconus, Diaconus, Presbyter, Episcopus. Eosdem numerat R. N. Alphonsus in Proem. tit. 6. p. 1. ibi: Nueve ordenes de Angeles orden mestro Señor Dios en la Iglesia Celestial, & puso à cada una de ellas en su grado, & dió mayorias à los unos sobre los otros, & puso los nomes segun sus officios: endè à semejanças de esto ordenaron los Santos Padres en la Iglesia terrenal nueve ordenes de Clerigos: Communis enim sententia Canonistarum est, ordines esse novem, contra TT. qui septem tantum, esse contendunt. Et quia solum de prima tonsura, & Episcopatu dubitatur, cum in cæteris non detur dissidium, breviter meum dictamen aperiam.

203 Plurimi negant primam tonsuram, esse ordinem, secuti Mag. sent. in 4. D. 24. q. 2. & ibid. D. Thom. art. 1. q. 2. D. Bonav. p. 2. art. 2. q. 2. à quibus invitus, & dolens descenderet cogor: sicque assero, primam tonsuram, seu psalmistatum esse ordinem, & Sacramentum, securus in hoc Sacros Canonibus, Div. Isidorum, R. N. Alphonsus, & alios. Nam tonsuratus, cantor, seu psalmista inter Clericos numeratur, in C. 2. D. 44. Can. 25. Apost. C. 1. D. 77. Trid. sess. 21. de Ref. cap. 1. Pontif. Rom. in tit. de Ordin. confer. Deinde Innoc. III. interrogatus, an Clericatus ordo in tonsura conferatur, disertè respondit in C. 11. de Etate, & qualit. per primam tonsuram, juxta formam Ecclesiæ datam à talibus Clericis ordo confertur Bonif. VIII. in C. 2. de Pœnis in 6. statuit: quod in degradatione auferat Episcopus Clerico omnia vestimenta, inchoando, & descendendo gradatim, degradationem continet usque ad primam vestem, quæ datur in collatione tonsuræ. Item Sacra Congregatio respondit, primam tonsuram imprimere characterem, ac iterari non posse, quod præcipue probatur ex Const. Innoc. XII. Speculatorum, 4. Nov. 1694. ubi Characterem Clericalem suscipere, ait, tonsuratum. Denique prima tonsura habet propriam materiam, formam, & Ministrum: quid

ergo illi deest, ut sit ordo? Est ne fortis argumentum negativum adversariorum? Scilicet, quod in Trid. & aliquibus Canonibus non fiat expressa mentio tonsuræ? Scilicet in C. 1. D. 77. C. 5. D. 93. cum hoc æquè probaret, Acolitum, & Exorcistam ordines non habere: cum in C. 6. 27. q. 1. non fiat mentio illorum. Et quidem expressa fit ibidem mentio psalmistatus, qui est idem ac prima tonsura quod si in Trid. sess. 24. de Ref. cap. 2. contra distinguitur prima tonsura ab ordinibus minoribus, hoc solum probat, primam tonsuram non esse unum ex quatuor ordinibus minoribus, non verò probat, non esse ordinem, quem si mavis poteris minimum, vel quintum vocare. Nam quo jure, vel ratione impropiè tot auctoritates Conciliorum, Patrum, & SS. Pontificum accipiemus? Ideò *Barbos. de Offic. & Pot. Episc. alleg. 2. n. 16.* dicit, hanc esse veviorè sententiam. Et licet Laici soleant facere officium ad primam tonsuram pertinens, imò, & pertinens ad ordines minores: tamen sic tonsurati illud exercent ex officio, & speciali deputatione.

204. Similiter de Episcopatu est magna controversia, an sit distinctus ordo à Sacerdotio, in qua diversis diversissima placent. Alii enim absolute affirmant, alii absolute negant, esse verum, & distinctum ordinem: alii denique variis limitationibus perplexam resolutionem relinquant, & sub illarum larva suam mentem occultant. Dicendum tamen censeo, quod licet Episcopatus supponat necessariò Sacerdotium, & in ordine ad consecrandam Eucharistiam non habeat Episcopum majorem potestatem, quam Sacerdos, est tamen ordo distinctus omnino à Sacerdotio, quia habet potestatem ordinandi Sacerdotes, & alios Ministros Sacrificio Missæ deservientes; & consecratio Episcopalis imprimi characterem; C. un. de Ordinat. ab Episc. quamvis dependentem, & conexum cum characterè Sacerdotali, distinctum tamen ab illo, sicut character ordinis distinguitur à characterè baptismi, licet illum necessariò supponat, C. 1. fin. de Presbyt. non baptiz. confertque gratiam Episcopo consecrato, juxta illud D. Paul. 1. ad Tim. 4. ubi loquendo de consecratione Timothei in Episcopum, ait *Noli negligere gratiam, quæ data est tibi per prophetiam cum impositione manuum presbyterii*, id est Presbyterorum, seu Episcoporum. Et quando Episcopus consecratur, ordinari dicitur in C. 7. D. 23. Et ut distinctæ ordinationes ponuntur ordinatio

Episcoporum, & ordinatio sacerdotum, quod comprobatur ex Trid. sess. 23. cap. 4. ibi: *Docet insuper Sancta Synodus in ordinatione Episcoporum, Sacerdotum, & cæterorum ordinum, &c.* Et Can. 6. ibi: *Si quis dixerit, in Ecclesia Catholica non esse Hierarchiam, Divinam ordinatione institutam, quæ constat ex Episcopis, Presbyteris, & Ministris anathema sit.* Et Can. 7. *Si quis dixerit, Episcopos non esse Presbyteros Superiores, vel non habere potestatem ordinandi, & confirmandi, vel eam quam habent illis esse cum Presbyteris communem, anathema sit.* Denique Episcopatus habet Ministerium proprium, confer gratiam, & potestatem specialem, habetque materiam, & formam propriam, imprimique characterem ac proinde nihil ipsi deesse videtur, ut Sacramentum sit. Vid. *Vazquez in 3. p. D. Thom. tom. 3. D. 240. cap. 3. Dian. Concord. t. 4. tr. 8. f. 321. Barb. de Offic. Episc. alleg. 1. ex n. 18. Gonz. in C. 7. h. t. n. 4. contra D. Thom. in 4. D. 24. q. 2. art. 2. q. 2. D. Bonav. ibid. & tom. TT. Episcopatus enim est quasi quedam Sacerdotii perfectio, adeò ut licet Sacerdotium sine aliis ordinibus collatum, valeat, secùs Episcopatus. *Lacr. l. 6. p. 2. ex num. 209.**

205. Quilibet ordo habet materiam, & formam propriam. Hæc consistit in verbis, quæ ab ordinante profertur, cum traditur materia ordinando, significantque potestatem in ipso ordine collatam. Materia, alia est proxima, & consistit in traditione rei, quæ est materia remota. Hæc ergo est ipsa res, seu instrumentum, quod traditur ordinando, & significat potestatem communicandam. Et licet de materiis Sacramentorum non constet clarè in scriptura, sufficit tamen traditio Apostolorum, quæ colligitur ex perpetua consuetudine, & usu Ecclesiæ; *Barbos. de Offic. Episc. alleg. 11. n. 9.* Materia, & forma ordinum hæc sunt. 1. Materia primæ tonsuræ est traditio vestis albæ, seu superpellicei cum ratione capillorum. Forma est: *Induat te Dominus, &c.* vel *vide ut quod ore cantas, & quod credis, operibus comprobas.* Et datur potestas ad ministerium sacrum cantandi psalmos, lectiones, & responsoria. Et sic ordinati psalmistæ, à psalmis canendis, & cantores dicebantur, C. 1. D. 21. C. 20. D. 23. 2. Materia Ostiariatus est traditio clavium Ecclesiæ, & cymbali, quo Populus convocatur ad ipsam. Forma est: *Sic agite, quasi redditori Deo rationem pro his rebus, quæ his clavibus recluduntur.* Tales Ostiarii, seu

Ja-

Janitores (sic dicti, quia præsent Ostiis Templi) tenentes Clavem Ecclesiæ, omnia intus, & extra custodiunt, atque inter bonos, & malos habentes judicium, dignos recipiunt, & indignos respuunt, C. 1. D. 21. L. 11. tit. 6. p. 1. Hoc Officium Dominus in sua persona suscepit, quando flagelo de funiculis factio, vendentes, & ementes eiecit de Templo. Sic *Mag. Sent. in 4. D. 24. q. 1. 3.* Materia Lectionatus est traditio Libri lectionum, seu Epistolarum, Prophetiarum, &c. Et à legendo Leitores dicuntur sic ordinati, C. 1. D. 21. L. 11. tit. 6. p. 1. Forma est: *Accipite, & estote Verb. Dei Relatores habituri; si fideliter, & utiliter impleveritis officium vestrum, partem, cum iis, qui Verbum Dei bene administraverunt ab initio.* Hoc officium implevit Christus, cum in medio Seniorum, librum Isaiæ aperiens distinctè ad intelligendum legi: *Spiritus Domini super me, &c.* *Magist. in 4. D. 24. q. 1. 4.* Materia exorcistatus est traditio Libri Exorcismorum. Forma: *Accipite, & commendate memorie, & habete potestatem imponendi manus super Energumenos, sive baptizatos, sive Catechumenos.* Exorcistæ ex Græco in Latinum adjurantes, vel increpantes vocantur. Invocant enim super Catechumenos, & super eos, qui habent Spiritum immundum nomen Domini, adjurantes per eum, ut egrediantur ab eis, C. 1. D. 21. L. 11. tit. 6. p. 1. Hoc officio usus est Christus cum demoniacos multos sanavit. *Mag. in 4. D. 24. q. 1. 5.* Materia Acolytatus est traditio urceoli vacui, & candelabri cum cerco extincto. Forma: *Accipite ceroserarium cum cerco, & sciatis, vos ad incendenda Ecclesie luminaria mancipari, in nomine Domini.* Et *Accipite urceolum ad suggerendum vinum, & aquam in Eucharistiam Sanguinis Christi in nomine Domini.* Acolyti Græcè, Latine ceroserarii dicuntur à deportandis cereis, quando legendum est Evangelium, vel Sacrificium offerendum, C. 1. D. 21. L. 11. tit. 6. p. 1. Hoc officium Dominus se habere testatur dicens: *Ego sum lux Mundi; qui sequitur me, non ambulat in tenebris.* *Mag. in 4. D. 24. q. 1.*

206. 6. Materia Subdiaconatus est traditio Calicis vacui cum Patena vacua superposita: vel Libri Epistolarum secundum alios. Forma est: *Videte, cujus ministerium vobis traditur, ideò vos admoneo, ut ita vos exhibeatis, ut Deo placere possitis.* Subdiaconi, seu Hipodiaconi Græcè, apud Hebræos *Natnai*, & Latine sub Ministri possunt dici, sunt qui subjacent

Tom. I.

Diaconis, seu Levitis, & illis ministrare debent, C. 1. D. 21. L. 10. tit. 6. p. 1. Hoc officio usus est Dominus, quando linteo se præcinxit, & mittens aquam in pelvim, pedes Discipulorum lavit, & linteo tersit *Magist. in 4. D. 24. q. 1. 7.* Materia Diaconatus est traditio Libri Evangeliorum, cui præmittitur impositio manus Episcopi super caput ordinandi, non de necessitate Sacramenti, sed ex præcepto. Forma est: *Accipe potestatem legendi Evangelium in Ecclesia Dei tam pro vivis, quam pro defunctis in nomine Domini.* Diaconi Græcè dicuntur, qui in Lege Veteri Levitæ dicebantur, quia erant de Tribu Levi, quæ ordinata erat, & consecrata Domino, ut ei serviret ex ea orti, & gestarent Arcam, & Tabernaculum, & omnia vasa ejus, & in circuitu Tabernaculi excubarent. Apud Hebræos *Meschareth*, Latine Ministri dicuntur: quia debent ministrare Sacerdotibus in Sacramentis, debentque oblationes offerre, & disponere in Altari, componere mensam Domini, & vestire, Crucem ferre, & prædicare Evangelium, & Epistolam ad Populum, C. 1. D. 21. L. 10. tit. 6. p. 1. Hoc officio usus est Christus, quando post Coenam Sacramentum Carnis, & Sanguinis, Discipulis dispensavit: & quando Apostolos dormientes ad orationem excitavit, dicens: *Vigilate, & orate, ut non intretis in tentationem.* Hic ordo est celebratus ab Apostolis *Act. 6.* quando Septem viros plenos Spiritu Sancto ad hoc officium elegerunt, manus eis imponentes. *Mag. in 4. D. 24. q. 1. in L. 10. tit. 6. p. 1.* vocantur *Evangelisteros.* 8. Materia Presbyteratus est traditio Calicis cum vino, & Patenæ cum Hostia. Forma: *Accipe potestatem offerendi Sacrificium Deo, Missasque celebrare tam pro vivis, quam pro defunctis in nomine Domini.* Et ad impositionem manuum Episcopi dicitur: *Accipe Spiritum Sanctum, quorum remisit peccata, remittuntur eis, & quorum remisit peccata, remissa sunt.* Presbyter Græcè Latine dicitur Senior, quia Presbyteri, licet non sint atate senes, tamen propter honorem, & dignitatem, quam acceperunt, morum prudentia, & maturitate conversationis præcellere dicuntur in Populo: Etiam Sacerdotes vocantur, qui *Sacram dant*, & consecrant Corpus Christi, C. 1. D. 21. L. 9. tit. 6. p. 1. Hic ordo à filiis Aaron sumpsit initium, nam ipse Summus Pontifex, filii verò ejus facti fuerunt Sacerdotes. Hoc officio usus est Christus, cum se ipsum in Ara Crucis obtulit: idem Sa-

K

cer-

cerdos, & Hostia; & quando post Coe nam panem, & vinum in corpus suum, & Sanguinem commutavit. *Mag. in 4. D. 24. q. 1. 207* 9. Materia Episcopatus est impositio manuum Episcoporum consecrantis, & Episcoporum assistentium super caput consecrandi, & impositio libri Evangeliorum super ipsius consecrandi cervicem, & scapulas, & insuper requiritur traditio baculi Pastoralis, & annuli: quod saltem in praxi tenendum est, *Lacr. lib. 6. p. 2. num. 2148. & alii*. Forma est: *Accipe Spiritum Sanctum, &c.* nempe cum quadam plenitudine gratiae ad omnes Episcopales functiones. De quo latè *Diam. Concord. tom. 4. tr. 8.* Ordo Episcoporum quadripartitus est, scilicet, in Patriarchis, Archiepiscopis, Metropolitanis, atque Episcopis. *Patriarcha* Græcè *Summus Patrum* interpretatur. *Archiepiscopus* Græco vocabulo *Summus Episcoporum* dicitur, tenet vicem Apostolicam, & præsidet tam Metropolitanis, quam cæteris. *Metropolitani* à mensura civitatum vocantur. Sollicitudo enim totius Provinciæ ipsis commissa est: *Episcopus* dicitur, quasi *superintendat*, scilicet, curam gerens subditorum. *Episcopi* enim Græcè Latine *Speculatores* interpretantur. Nam speculator est præpositus in Ecclesia, sic dicitur eo quod speculetur, & perspicat Populorum infra se positorum mores, & vitam. *Episcopus* etiam dicitur *Pontifex*, quasi Princeps Sacerdotum, & via sequentium: Etiam dicitur *Antistes*, quia *ante stat*, & primus est in Ordine Ecclesiæ, supra se nullum habens. Sed omnes hi uno, eodemque vocabulo Episcopi nominantur, & idè privato nomine quidam utuntur propter distinctionem potestatum, quam singularitèr acceperunt. *C. 1. D. 21.* quem Textum ex *D. Isidoro* deductum transcripsit *Magist. Sent. in 4. D. 24. q. 3.* Sed pro ejus intelligentia notari oportet, quod Archiepiscopi non distinguuntur à Metropolitanis, ut ait *Barb. in C. 1. D. 21.* ac proinde in prædicto Textu ubi Archiepiscopi Metropolitanis præferuntur, nomine Archiepiscoporum intelliguntur Primates, ut ait *Gl. ibid. v. Archiepiscopi*. *D. Isidorus* in prædicto Text. ait: Metropolitanos sic dici à mensura civitatum, & hoc fortè, quia debebant habere sub se decem, vel undecim civitates, de jure antiquo *in C. 2. q. 3.* Sed certè verius attenda Græca, & juridica significatione *Metropolis* dicitur: quasi *Matrix Civitas*. *L. 4. §. 5. L. 7. ff. de Offic. Procons. C. 13. D. 12. Lexic. Græc. & sic. com. DD.* Et quidem meo vi-

deri equivocatio consistit in qualitate literæ Græcæ. Inter omnes has Episcoporum species primatum abs dubio tenet Episcopus Romæ: qui inter cæteros totius universi tantum supereminet; *quantum lenta solent inter Viburnæ Cupressi*. Hic enim est Vicarius Christi ejus locum in terra tenens, successor Petri, Apostolorum Principis, Caput visibile Ecclesiæ, Judex controversiarum, etiamsi gravissimæ sint, quæ inter fideles possunt moveri in materia fidei, & morum. Legislator Supremus universalis Ecclesiæ, & juris Canonici dispensator. Hic nomine Græco dicitur *Papa* hoc est *Pater*. Et quamvis hoc olim nomine etiam Episcopi decorarentur, jam nulli licet hoc nomen usurpare ex ordinatione *Greg. VII.* Etiam per antonomasiam dicitur *Pontifex*: quamvis adhuc talem nomen aliis Episcopis sit commune: *Pontifex* dicitur à verbis *potest*, & *facere*. Et bene quidem, nam suprema auctoritate, & potestate gaudet in terris, non improprie in Tirregno, seu triplici Tiaræ Corona significata: Nam ipsi apertè convenit, quod quidam de Jove cepit. *Jupiter arces temporat aetheras, & Mundi regna triformis*. Ipse est Caput Ecclesiæ Romanæ, qui omnes judicat, & à nullo judicatur, & sine quo nec Concilia Generalia auctoritatem habent. Et Romana Ecclesia, cui ipse præsidet est Mater, & Magistra omnium Ecclesiarum totius Orbis Christiani, ad quam omnes appellant, & recurrunt. Ut latè habetur *in C. 4. C. 6. de Elect. C. 1. D. 17. C. 4. & seqq. 2. q. 6. L. 5. tit. 5. p. 1.*

208 Ad valorem Sacramenti ordinis est necessarius contactus saltem mediatum materiæ ab ordinante traditæ, ut si quis Calicem tangat, eo mediante Patenam ipsi impositam tangit, nec sufficit contactus moralis. *D. Thom. in 4. D. 24. q. 1. art. 1. q. 5. ad 3. ibi: Ipsa verba formæ videntur ostendere, quod contactus materiæ sit de Essentia Sacramenti, quia dicitur: Accipe hoc, vel illud.* Et cum hæc sententia tutior sit, quam contraria, sequenda omnino est postquam *Innoc. XI.* hanc propositionem, quæ prima est damnavit: *Non est illicitum in Sacramentis conferendis sequi opinionem probabilem de valore Sacramenti, relicta tutiori*. Sententiamque dicentem, quod ad valorem ordinum non requiritur contactus physicus saltem mediatum vasorum, seu instrumentorum practicè improbabilem judicant *Cardenas, & alii cum Lacr. lib. 6. p. 2. n. 2148.* Ad validam ordinationem requiritur, quod or-

ordinandus sit mas baptizatus; si enim inveniretur Sacerdos non baptizatus deberet baptizari, quia baptismus est *janua, & fundamentum reliquorum Sacramentorum*. *C. 2. de Cogn. spir. in 6.* Et omnes ordines, utpotè nullitèr collati, necessariò essent reiterandi. *C. 1. c. 3. de Presbyt. non baptiz.* etiamsi communi errore haberetur, ut baptizatus; nam nec communis error, nec titulus putativus potest facere, quod talis sit ordinatus. Et cum hæc inhabilitas à Jure Divino proveniat, nequit eam error communis, nec Ecclesia subvertare. *Barbos. de Offic. Episc. alleg. 2. ex n. 9.* foemina Jure Divino est incapax ordines suscipiendi. *D. Thom. in 4. D. 25. q. 2. art. 1. Suar. de Cens. D. 51. sect. 2. n. 1. Barb. de Jur. Eccles. lib. 1. c. 36. n. 6.* Nam ut ait *Div. Paul. 1. ad Cor. 14. v. 34.* *Mulieres in Ecclesia taceant, non enim permittitur eis loqui.* Et ex ratione *Tex. in c. 10. de Pœnitent. & remis. ibi: Quia licet B. Virgo Maria dignior, & excellentior fuerit Apostolis universis, non tamen illi, sed istis, Dominus Claves Cœli Regnorum commisit.* *L. 26. tit. 6. p. 1.* Diaconissæ, Presbyteræ, & Episcopæ, quarum olim copia esse videbatur, & de quibus fit mentio in *C. 18. c. fin. D. 32. c. 23. 27. q. 1.* non erant foemina ordinatæ juxta Ecclesiasticum ritum: sed erant uxores eorum, qui Diaconi, Presbyteri, vel Episcopi facti erant, & ab eorum consortio abstinebant. Vel erant viduæ proveciores 40. vel 60. annorum, quæ destinabantur ad curam quarundam rerum Ecclesiæ, præcipuè Diaconissæ, quæ magna cum solemnitate, & cæremoniis benedicebantur. Et hoc modo intelligendum est, quod dicit *Aneas Sylvius*, quod soror *Boleslai* fuit Sacerdos consecrata. Diaconissa tamen nec benedicebat, nec aliquid ex his, quæ faciunt Presbyteri, ipsa faciebat: sed tantum custodiebat portas, & ministrabat Presbyteris, quando baptizabantur mulieres propter honestatem, ut refert *D. Clem. Const. Apost. l. 8. c. 31.* Et *lib. 16. c. 7.* ait: *Diaconissa eligatur virgo pudica, si autem non fuerit virgo, sit saltem vidua, quæ uni nupsit.* Hic tamen Diaconissarum gradus caput aboleri ex *Ann. 320. Barb. de Jur. Eccl. lib. 1. c. 36. Villar. de Regim. Eccles. p. 1. q. 2. art. 6. ex n. 67. facit D. Thom. in 4. D. 25. q. 2. art. 1.* Nec potest ordinari *Hermaphroditus*, in quo sexus foemineus prævaleat, nam tunc pro foemina habetur, *L. 10. ff. de Stat. homin. ibi: Hermaphroditum, cui comparamus: & magis puto ejus sexus astimandum, qui in*

eo prævalet. Si verò prævaleat sexus virilis, quia simpliciter vir reputatur, non est Jure Divino incapax; sed ob indecentiam, & monstruositatem irregularis est: cum talis sit absdubio corpore vitiatum, de quibus in *C. 1. D. 36.* dicitur: *Illiteratos, aut aliqua parte corporis vitiatos, vel imminutos, nullus præsumat ad Clericatus ordinem promoveri.* Si foemina erumpat in virum, ita ut in ea solum inveniat virilis sexus, potest ordinari, quia absolutè est vir Si sexus, etiam foemineus permaneat, dicendum quod de *Hermaphrodito Suar. de Censur. D. 51. sect. 2. n. 1. & 2.* de hujus casus possibilitate testatur *Plinius l. 7. c. 4.* & varii Recentiores disputant. De *Hermaphroditis* videantur *Diçion. de Trev. v. Hermaphrodite. Paulus Zach. & alii.*

209 Ordinandus debet esse capax rationis, & habere intentionem saltem habituales ordines suscipiendi, quia debet aliquomodo in novum statum consentire. Si consensit, quamvis metu coactus, quia voluntas coacta, voluntas est, valet ordo collatus. Si verò absolutè reluctans fuit v. g. si vi detentus ordinetur, invalida est ordinatio, nec imprimit characterem *arg. c. 3. §. fin. de Baptism. ibi: Ille, qui nunquam consentit, sed penitus contradicit, nec rem, nec characterem suscipit Sacramenti.* *Barb. de Offic. Episc. alleg. 2. n. 5. Leg. 35. tit. 6. p. 1. ibi: Mas si aquel, que ordenaren por miedo, nunca consintio, mas contradizo todavia, non rescibe la Orden, nin finca señalada el alma de dentro por ello.* Si metus fuit levis, vel justè incussus, licet gravis, vel post ipsum ratificatum fuit votum, vel expressè, vel tacitè; tenetur sic metum passus ad onera Sacro Ordini annexa, ad castitatem, recitationem Officii, &c. *Arg. c. 4. de Reg. Sanch. de Matrim. l. 7. D. 29. n. 9.* Extra hos casus probabiliter non tenetur ad castitatem: siquidem Ecclesia non precipit absolutè, & directè castitatem; imò, nec eam præcipere potest. *C. 132. q. 1.* sed solum indirectè, eis scilicet, qui velint Sacros Ordines suscipere. Et qui metu coactus in sui ordinationem consensit, non videtur in se velle talem suscipere obligationem. *Sanch. de Matr. lib. 7. D. 29. n. 5.* Si puer, imò furiosus, vel amens perpetuò, ordinetur, characterem recipiunt; *Arg. c. un. de Cleric. per saltum. D. Th. in 4. D. 25. q. 2. art. 1. q. 2. D. Bonav. in 4. D. 25. art. 2. q. 2.* qui dicunt ad Episcopatum requiri consensum de necessitate Sacramenti: ad majores Ordines, de necessitate præcepti, non verò Sacramenti: ad minores, solum ex honestate, requiri usum ra-

tionis. Si verò aliquis in furorem, vel in amentiam incidit, si tempore usus rationis non petiit ordinariè, invalidè postea ordinatur, quia cum ordo non sit necessitatis, sed voluntatis censetur rejectus, si cum potuisset liberè peti, non fuit petitus.

210 Ante legitimam ætatem nullus ordinandus est juxta præceptum Apostoli 1. ad Tim. 5. v. 22. ibi: *Manus cito nemini imposueris.* Ad tonsuram recipiendam olim septem anni requirebantur. *C. fin. h. t. in 6. l. 27. tit. 7. p. 1.* quæ ætas etiam hodie post *Trid. sess. 23. de Ref. c. 4.* desideratur. Ad Ordines minores non erat certa præfixa ætas: aliquando 14. anni præscribuntur. Ut in *c. 2. D. 77.* & alibi: Tridentinum nullam certam ætatem definivit, idèd aliqui septennium sufficere, alii 12. annos requiri tenent. Pro Subdiaconatu aliquando 14. annorum. *C. 2. D. 77.* aliquando 20. annorum ætas fuit præscripta. *C. 4. D. 77.* In Conc. Viennensi in *Cl. fin. de Ætat. & qualitat. ætas 18. annorum* fuit præfixa pro Subdiaconatu. 20. pro Diaconatu. 25. pro Presbyteratu. Olim in Lege Veteri 25. anni pro Levitis requirebantur. *Num. 8. v. 24.* & sic pro Diaconatu olim ætas 25. annorum erat necessaria. *C. 4. D. 77.* Sed hodie 23. anni sufficiunt. Pro Presbyteratu olim 30. anni erant necessarii. *C. 6. D. 77.* quia Christus in hac ætate prædicare cepit. Sed hodie sufficit, quod 25. annus sit inceptus. Nam *Trid. sess. 23. de Ref. c. 12.* de ætate necessaria ad Ordines majores loquens ait: *Quod nullus in posterum ad Subdiaconatus ordinem ante vigesimum secundum, ad Diaconatus ante vigesimum tertium, ad Presbyteratus ante vigesimum quintum ætatis suæ annum promoveatur.* Et sat est, si incepti sint. Olim ex *Trid. sess. 24. de Ref. c. 1.* In Cardinalibus etiam Diaconis requirebantur 30. completi, sicut in Episcopis, quod temperavit Sixtus V. in *Const. Postquam Ann. 1586.* solumque requirit ætatem sufficientem ad suscipiendum intra annum ordinem Diaconatus.

211 Ut licitè quis ordinetur, præter ætatem, & usum rationis, debet habere animum Clericandi. *Trid. sess. 23. de Ref. c. 4.* non debet esse Neophytus, seu recentè conversus, non ligatus censura, nec irregularitate; debet esse confirmatus. *Trid. sess. 23. de Ref. c. 4.* saltem sub veniali. *Barbos. de Offic. Episc. alleg. 2. et n. 14.* debet carere mortali, quando ordinatur, quia est Sacramentum vivorum: debetque esse bonæ vitæ, & existimationis publicæ. *C. 4. h. t. Cœlebs, C. fin. h. t. in 6.* Si sit uxoratus, indiget consensu

uxoris, & ipsa debet Religionem ingredi, vel si sit provecata ætatis, in saculo manens, votum continentia emittit. *C. 4. c. 5. c. 8. de Convers. Conjug.* Item debet esse litteratus, *C. fin. h. t. in 6.* Sufficit tamen, illam scientiam habere, ut sit idoneus ad exercitia ordinis suscepti. *Trid. sess. 23. de Ref. C. 4. c. 13. c. 14.* Ad primam tonsuram requiritur, quod quis sciat rudimenta fidei, legere, & scribere. Ad minores Ordines est necessarium linguam Latinam intelligere. Ad subdiaconatum, & Diaconatum requiritur cognitio eorum, quæ ad istos ordines spectant. Ad Sacerdotium requiritur, quod Populum docere possit necessaria ad salutem, & quod sciat administrare Sacramenta. *Barb. de Offic. Episc. alleg. 11.* Denique ordinandus debet esse subditus ordinantis aliquo titulo. Et licèt ab Episcopo originis, v. g. quis unum ordinem suscepisset, potest alium ab alio, scilicèt, ab Episcopo beneficii, alium ab Episcopo domicilii sine prioris licentia suscipere. *C. 3. h. t. in 6. Trid. sess. 23. de Ref. C. 8. Innoc. XII. in Const. Speculatorum Ann. 1694.* nisi ab ipso Papa esset ordinatus, nam ob reverentiam Sedis Apostolicæ esset necessaria Papæ licentia ad ulteriorem promotionem. *C. 12. h. t. l. 5. tit. 5. p. 1.* Qui ab Episcopo proprio: v. g. originis est prohibitus promoveri ad superiores ordines, non potest promoveri sine ejus licentia. *Trid. sess. 14. de Ref. C. 1. Lacr. lib. 6. p. 2. n. 2185.*

212 Ad validam ordinationem requiritur in Ministro, ultra intentionem ordinandi, potestas conferendi ordines, qualem de Jure Communi habent omnes Episcopi consecrati ratione characteris Episcopalis, quamvis heretici, vel degradati sint. *Trid. sess. 23. de Sacram. Ordin. C. 4.* ibi: *Sacrosancta Synodus declarat, præter ceteros Ecclesiasticos gradus, Episcopos, qui in Apostolorum locum successerunt, ad hunc hierarchicum Ordinem præcipuè pertinere, & positos, sicut idem Apostolus ait à Spiritu Sancto regere Ecclesiam Dei, eosque Presbyteris Superiores esse, ac Sacramentum Confirmationis conferre, Ministros Ecclesiæ ordinare, atque alia pleraque peragere ipsos posse: quarum functionum potestatem reliqui inferioris Ordinis nullam habent.* Et *Can. 7.* definitur, hanc potestatem non esse communem aliis Sacerdotibus: multoque minus competere dicendum est, Magistratibus Politicis, ut debebant *Voclef, Hus, Luth. Calv. & alii.* Ut licitè fiat ordinatio debet ordinans esse Episcopus proprius ordinati, vel à proprio habere li-

licentiam. *Trid. sess. 14. de Ref. C. 2.* Et *sess. 23. de Ref. C. 8.* Episcopus proprius est ille, cui aliquis subditus est ratione originis, vel domicilii, vel beneficii. *C. 3. h. t. in 6.* Et omissis pro nunc sententiis circa originem, domicilium, & beneficium, quæ attendi debent in aliis materiis: circa præsentem tamen suscipiendi Ordines aliqua declarata sunt, à quibus recedere non licèt in *Const. Speculatorum Domus Israël. Innoc. XII. 4. Nov. 1694.* ubi sic statuitur circa originem, scilicèt: *Ut ille tantum subditus sit ratione originis, ac esse intelligatur, qui naturalitèr ortus est in ea Diocesi, in qua ordines promovendi desiderat, dummodò tamen ibi natus non fuerit ex accidenti, occasione, nimirum itineris, officii Legationis, mercaturæ, vel cujusvis alterius temporalis moræ, seu permanentia ejus Patris in illo loco, quo casu nullatenus ejusmodi fortuita nativitas, sed vera tantum, & naturalis Patris origo erit attendenda. Quod si quis tanto temporis spatio in eo loco, in quo ex accidenti natus est, moram traxerit, ut potuerit ibidem Canonico aliquo impedimento irretiri: tunc etiam ab Ordinario ejus loci litteras testimoniales obtinere, illasque Episcopo ordinanti per eum in collatorum ordinum testimonio, similiter recensendas, præsentare teneatur. At si Pater in alieno loco ubi ejus filius natus est, tandiù, ac eo animo permanserit, ut inibi verè domicilium de jure contraxerit, tunc non origo Patris, sed domicilium per Patrem legitime contractum pro ordinatione ejusdem filii attendi debeat. Qui per accidens natus est in aliquo loco, vel in mari, vel in itinere, vel in loco, ubi mater per breve tempus morata fuit, censetur natus in domicilio parentum suorum. L. 3. C. de Municip. l. 10. Barbos. de Offic. Episc. alleg. 4. n. 18. & 19.* per baptismum in aliena Diocesi non habetur titulus originis, quia baptismus est origo, non naturalis, sed spiritualis; nisi esset Turca, Judæus, vel infidelis, eo quod tales nec ratione parentum, alicui Episcopo sint subjecti, pertinentque ad originem spirituales. Natus in loco nullius Diocesis subditur Episcopo viciniore. Quando de origine filii non constat, inspicitur origo Patris. *L. 6. ff. de Municip.* si ejus locus sit incertus, vel filius sit illegitimus, matris origo attenditur. *L. 9. ff. ad Municip.* Expositi pertinent ad Diocesim, in qua nati sunt, & etiam, in qua sunt expositi. *Barbos. de Offic. Episc. alleg. 4. n. 17.*

213 Quoad domicilium in prædicta Constitutione decernitur: *Ut subditus ratione domicilii ad effectum suscipiendi ordi-*

*nes dumtaxat censetur, qui licèt alibi natus fuerit, illud tamen adeo stabiliter constituerit in aliquo loco, ut vel per decennium saltem in eo habitando, vel majorem rerum, ac bonorum suorum partem cum instrudis adibus in locum hujusmodi transferendo, ibique insuper per aliquod considerabile tempus commorando, satis superque suum perpetuò ibidem permanendi animum demonstraverit, & nihilominus ulterius in utroque casu, se verè, & realitèr animum hujusmodi habere jure jurando affirmet. Si quis tamen à propria originis loco in ea ætate discesserit, qua potuerit alicui Canonico impedimento obnoxius effici: Etiam Ordinarii suæ originis testimoniales litteras afferre debbit, ac de illis expressa similiter mentio in susceptorum ordinum litteris faciendâ erit. Ad hæc nullus Episcopus aliene Diocesis subditum familiarem suum ad aliquos sacros, seu minores ordines, vel etiam primam tonsuram promovere, seu ordinare præsumat; absque ejus proprii, originis scilicèt, seu domicilii, Prælati testimonialibus litteris, & nisi ad præscriptum *Trid. sess. 23. de Ref. C. 9.* familiarem prædictum per integrum, & completum triennium in suo actuali servitio secum retinuerit, ac suis sumptibus aluerit. Beneficium insuper, quod ei ad vitam sustinendam sufficiat, quatenus fraude cessante, statim, hoc est, saltem intra terminum unius mensis, à die factæ ordinationis re ipsa illi conferat, ac in ordinationis hujusmodi testimonio ex præsentem familiaritatis, ac litterarum prædictarum mentionem facere teneatur. Studiosi, etiam per plures annos non adquirunt domicilium in Academiis, vel in loco, ubi mater per breve tempus morata fuit, censetur natus in domicilio parentum suorum. L. 3. C. de Municip. l. 10. Barbos. de Offic. Episc. alleg. 4. n. 9. Potest tamen quis alicubi habere domicilium, etiamsi animo paratus sit alio migrare, si promotio, officium, casus improvisus, vel necessitas familie eo evocaret. *L. 7. C. de Incolis, l. 10. sic Senator, vel alius Officialis perpetuus Principum habent domicilium in ea Civitate ubi sunt, quamvis ibidem non sint cives, & possunt ab ejus Episcopo ordinari. Imò relegatus habet domicilium in loco sui exilii. L. 22. §. 3. ff. ad Municip. Barbos. de Offic. Episc. alleg. 4. n. 34. & 35.* Vagi, si non constet de eorum origine, nec de paterna, possunt se cuilibet Episcopo, cui voluerint, ut ordinetur, subdicere.*

214 Quoad beneficium denique in citata Bulla decernitur: *Ut nullus Episcopus, etiam Cardinalis possit aliquem non subditum ratione originis, seu domicilii, modo dic.*

dicto ad clericalem tonsuram promovere, cujusvis beneficii Ecclesiastici, ei statim, ac tonsura hujusmodi insignitus fuerit, conferendi, seu ad quod is à Patronis iam presentatus, seu nominatus fuerit pretextu: etiam si beneficii prædicti, de novo ea expressè adjecta lege fundatus sit: ut quis immèdiatè post clericalem characterem susceptum ad illud instituat. Præterò Clericum, qui legitime jam à proprio Episcopo ad eandem clericalem tonsuram, seu etiam ad minores ordines promotus fuerit, non possit ab alio Episcopo, ratione, aut titulo cujusvis beneficii in illius Diocesi obtenti ad ultiores ordines promoveri, nisi ante eorundem suspensionem testimoniales litteras proprii Episcopi, tam originis, quam domicili super suis natalibus, ætate, moribus, & vita sibi concedi obtinuerit, easque Episcopo ordinanti in actis illius Curie conservandas exhibuerit. Deinde: ut nullus Clericus ratione cujusvis beneficii in aliqua Diocesi obtenti subici datur jurisdictioni illius Episcopi, in cujus Diocesi beneficii hujusmodi situm est, ad effectum suscipiendi ab eodem Episcopo ordines, nisi beneficii eius sit redditus, ut ad congruam vitæ sustentationem, sive juxta taxam Synodalem, sive, ea deficiente, juxta morem Regionis pro promovendis ad Sacros Ordines, detractis oneribus, per se sufficiat, illudque ab ordinando pacificè possideatur, sublata quacumque facultate supplendi, quod deficeret fructibus ejusdem beneficii cum adjectione patrimonii, etiam pinguis, quod ipse ordinandus in eadem, seu quavis alia Diocesi obtineret: ac Episcopus sic ordinans tam de prædictis testimonialibus litteris, quam de redditu beneficii hujusmodi expressam in consuetà collatorum ordinum attestazione mentionem facere debet. Hanc Constit. affert, & explicat *Lacr. lib. 6. p. 2. ex n. 2165.*

215 Abbates benedicti, habentes jurisdictionem quasi Episcopalem, usumque mitræ annulli, & baculi, dummodo sint Sacerdotes ex privilegio habent jus conferendi minores ordines. *C. 1. D. 69. c. 11. de Ætat. & qual. l. 22. tit. 6. p. 1.* Olim subditis suis etiam secularibus. *C. 3. de Privileg. in 6. Barbos. de Offic. Episc. alleg. 3. n. 5.* Hodie tamen post *Trid. sess. 23. de Ref. cap. 10.* solum suis subditis Regularibus tales ordines possunt conferre. *Lacr. lib. 6. p. 2. n. 2190.* ubi sic declaratur testatur. Novitii non veniunt appellatione subditorum Regularium in Decreto *Trid. sess. 23. de Ref. cap. 10.* cum adhuc non sint ligati vinculo obedientie, sed possint eorum superioritatem subterfugere *Barb. de Offic. Episc. alleg. 3. n. 8.* Licet aliqui tenuerint, Guardianos,

Priores, Parochos, & simplices Sacerdotes posse primam tonsuram conferre *C. 20. D. 23. Gl. in c. 1. D. 69. v. Lætoris:* Hodie hoc non subsistit, contradicente usu communi Ecclesiæ *Barbos. de Offic. Episc. alleg. 3. n. 16.* Ex delegatione tamen R. Pontificis simplex Sacerdos Ordines minores conferre potest. *Barb. alleg. 3. n. 4.* Regulares, etiam exempti, debent suscipere Ordines Sacros ab Episcopis, in quorum Diocesi sunt Monasteria, in quibus ordinandi degunt vel dimissorias ab eis accipere debent, ex *Decl. Greg. XIII. Novitios* posse Ordinari ab Episcopo loci, ubi sunt, licet alibi sint nati, tenet. *Barb. de Offic. Ep. all. 4. n. 62. contra Gutier. Bened. & alios.* De quibus latè *Lacr. lib. 6. p. 2. ex n. 2192. & 2236.* S. D. Benedictus XIV. in Const. impositi 4. Mart. an. 1747. decernit Regulares esse ordinandos ab Episcopo Diocesano, vel de ejus licentia ab aliis Episcopis: confirmat verò privilegium concessum post Tridentinum immèdiatè, & directè (secus per communicationem) aliquibus Regularibus, ut possint ordinari à quocumque Antistite Catholico Sanctæ Sedis gratiam, & communionem habente. Hi etenim hoc privilegio possunt, uti eoque utuntur Religiosi Societatis quia ipsis directè, & immèdiatè à variis Pontificibus est concessum, & confirmatum, ut affert *Lacroix n. 2194.* privilegia verò ante Tridentinum concessa, & non confirmata post ipsum, & quæ per communicationem sunt extensa, absolute revocantur. *

216 Quando Episcopus est suspensus per annum à collatione Ordinum, & suspensio est manifesta, quia scientè Clericum alienum ordinavit, illius subditi, si jam sint Clerici possunt à vicinis Episcopis Ordinari sine ejus licentia *C. 2. h. t. in 6.* Quilibet Episcopus potest alienum subditum ordinare, dummodo præcedat proprii Episcopi licentia in scriptis, litteris, scilicet datis, quibus reverentè dimittuntur proprii subditi, & alieno Episcopo commendantur, ut ab eo ordinentur, & in ipsis proprius Episcopus testificatur de moribus, probitate, & scientia ordinandi, & idè tales litteræ dicuntur *dimissorie testimoniales, reverendæ, & commendatitiae.* *Trid. sess. 7. de Ref. cap. 10. & sess. 23. de Ref. cap. 8.* Harum litterarum usus antiquissimus est, ut constat ex *c. 2. D. 73.* in his litteris debet inseri causa, propter quam proprius Episcopus nolit, vel non possit ordinare suum subditum, & alii ordinandum dimittat. *C. 1. h. t. in 6.* Hæ enim diriguntur, vel generalitèr ad quem-

cumque Episcopum habentem Communionem Sedis Apostolicæ. *C. 19. de Præscript. & solet addi dummodo talis Episcopus Clerum, & populum habeat: per quam clausulam excluduntur Episcopi Titulares, seu Nullatenes; Hispani de Anillo, vel diriguntur specialitèr ad Episcopum N. Et tunc ab illo solum potest Ordinari sic dimissus; *arg. C. 5. de Præsumpt.* Et solum Ordines in litteris expressi debent conferri; *arg. L. 5. ff. Mandat.* ipsique Episcopo ordinanti potest delegari examen, si à proprio Episcopo non est examinatus. Episcopus tamen, cui aliquis dimittitur ordinandus, etiam si talis ordinandus sit examinatus, & approbatus à proprio Episcopo, ut debet juxta *Trid. sess. 23. de Ref. cap. 3.* potest iterum illum examinare. *Barb. de Offic. Episc. all. 7. n. 22.* Prædictæ litteræ dimissoriæ, quæ gratis concedendæ sunt. *Trid. sess. 21. de Ref. cap. 1.* durant, tùm vivente tùm mortuo eo, qui illas dedit: imò, & durant, quamdiù non revocantur, & concessæ à capitulo, etiam post electionem novi Episcopi valent; *arg. C. 5. de Rescrip. in 6. Barbos. de Offic. Episc. all. 7. n. 23. & 24.**

217 Has dimissorias possunt dare Episcopi proprii, sive originis, sive domicili, sive beneficii, *arg. C. 3. h. t. in 6.* si sint confirmati, vel administrent Diocesim, etiam si consecrati non sint, quia tales dimissorias dare est actus jurisdictionis. *C. 15. de Elect. Capitulum, Sedevacante,* etiam intra annum luctus potest Episcopo extraneo dare licentiam ordinandi in Diocesi vacante, & litteras testimoniales de vita, & moribus suorum subditorum: Sed nunc post *Trid. sess. 7. de Ref. cap. 10.* non potest concedere dimissorias, vel reverendas, seu dare licentiam, ut ordinetur, infra annum à die vacationis, nisi archæus, hoc est, his, qui vel actu obtinent beneficium, vel electi, presentati, vel nominati sunt ad beneficium exigens Ordinem Sacerdotalem intra annum: quod si capitulum contra hoc Decretum veniat, subjacet interdico, & ordinati in minoribus, nullo privilegio gaudent, in majoribus autem ab executione Ordinum ad beneplacitum futuri Prælati sunt ipso jure suspensi. Si verò alius Prælati contra formam prædicti Decreti dimissorias concedat per annum est ipso jure suspensus ab officio, & beneficio. *Trid. sess. 23. de Ref. C. 10.* Vicarius Episcopi non potest dare dimissorias. *C. 3. h. t. in 6. ibi: Inferiores quoque Prælati: nisi eis à Sede Apostolica specialitèr sit inultum, vel Officialis Episcopi (cum ad hoc se ipsius officium non extendat) hujusmodi nequeunt licentiam impertiri.*

Episcopo autem in remotis agente, ipsius in spiritualibus Vicarius Generalis, vel Sedevacante, Capitulum, seu is, ad quem tunc temporis administratio spiritualium noscitur pertinere, dare possunt licentiam ordinandi. Prælati Regulares, seu Abbates, quantumvis exempti, & habentes mitram, & baculum, & facultatem conferendi minores Ordines, non possunt dare dimissorias secularibus suis subditis. *Trid. sess. 23. de Ref. c. 10.* nec Novitii, saltem de Jure Communi, nisi ex privilegio: Solumque possunt dimissorias concedere suis subditis Regularibus. *C. 7. de Offic. Ordin. Et sic declaratum fuisse à Clem. VIII. die 9. Martii Ann. 1592.* testatur *Barb. de Offic. Episc. alleg. 7. n. fin.* Sed in his attendenda sunt uniuscujusque religionis privilegia. In nostra Societate ex *Const. Greg. XIII. Pium, & utile, die 22. Sept. Ann. 1582.* Religiosi prævia suorum superiorum facultate ad quoscumque tam minores, quam Sacros Ordines promoveri valent à quolibet Episcopo, & Antistite gratiam, & communionem Sedis Apostolicæ habente, absque ulla functione, inquisitione de idoneitate, aliisque requisitis, & absque ulla interstitiorum observatione, etiam extra tempora, in tribus Dominicis, vel aliis festis diebus, etiam continuis. Et cum Pontifex in principio Constitutionis super hoc præceptum imponat omnibus Episcopis presentibus, & futuris in perpetuum, denique concludit: *Nos illis ordines omnes prædictos sic suscipiendi, ac prædictis Antistitibus eos ipsis conferendi facultatem tribuimus,* quod confirmavit *Innoc. XII. die 17. Augusti. Ann. 1695. Lacr. lib. 6. p. 2. n. 2194.*

218 Clericus Sæcularis quamvis sit idoneus moribus, scientia, & ætate non potest nunc ad Sacros Ordines) & jure antiquo in *C. 2. de Præb. nec ad primam tonsuram) promovet, nisi prius legitime constet, cum beneficium Ecclesiasticum, quod sibi ad victum honestè sufficiat, pacificè possidere, quod *Titulus mensæ* appellatur: cum non deceat eos, qui Divino ministerio adscripti sunt, eum ordinis dedecore ministrare, aut sordidum aliquem questum exercere. *Trid. sess. 21. de Ref. cap. 2.* ubi etiam dicitur, quod ordinandi ad Titulum patrimonii, vel pensionis debent habere bona, quæ ad sustentandam vitam satis sint. atque illa deinceps sine licentia Episcopi, alienari, aut extingui, vel remitti nullatenus possint, donec beneficium Ecclesiasticum sint adepti, vel aliunde habeant, unde vivere possint. Bona igitur debent esse immobilia, nullo titulo, aut hypotheca obli-*

obligata, fructifera, firma, & talia, quæ à Clerico auferri non possunt; nec sufficit, quod ordinandus habeat dominium directum tantum, vel censum redimibilem; nec sufficit, ut possit ordinari, industria, officium, aut scientia ordinandi, v. gr. quod sit artifex, vel Doctor. *Garc. de Benef. p. 2. cap. 5. & alii.* Episcopus tamen conferens Ordinem Sacrum non habenti sustentationem necessariam undecumque, tenetur illi providere, & dare alimenta, donec illam consequatur. Et hoc onus est reale ad successorem transiens. *C. 4. C. 16. de Præbend. C. 37. eod. in 6.* Excusatur tamen Episcopus, si caruit culpa; *arg. C. 2. de Constit. in 6.* Qui verò fingens, se titulum habere, fuit ordinatus, probabilis incurrit suspensionem ab executione ordinis sic suscepti: & si in eo ministret irregularitatem. *Barb. de Offic. Episc. alleg. 20. n. 33.* Si pactum præcessit de non inquietando ordinatorem, ordinator à collatione, presentator ab executione ordinum per triennium suspensi sunt: Ordinatus verò ab ordine sic suscepto suspensus est perpetuo: & solum per sedem Apostolicam cum eis dispensatur. *C. 45. de Simon. Beneficium, ad cuius titulum quis ordinatur, debet esse perpetuum, ac proinde non sufficit titulus Comendæ, vel Vicariæ temporalis, vel Capellanæ amovibilis. Barb. de Offic. Episc. alleg. 19. n. 25.* potest tamen quis probabiliter ordinari ad servitium perpetuum alicujus Ecclesiæ: non tamen sufficit beneficium litigiosum, nec quod quis sit presentatus, nec electus ad aliquod beneficium: nam adhuc non habet actualem possessionem illius. *Trid. sess. 21. de Ref. cap. 2.* In Regularibus professio religiosa subit locum Tituli. *C. 1. D. 70.* Et vocatur *Titulus paupertatis.* Novitii verò, invalidè professi, aut illi, qui Religionem liberè dimittere, vel ab illa dimitti possunt, non valent ordinari; *ex Const. S. Pii V. Romanus, 12. Nov. An. 1568.* in Societate nostra post vota simplicia biennii possunt, qui ea emiserunt, licet adhuc non sint professi ordinari. *Ex Const. Greg. XIII. Ascendente, An. 1584.* Et sic ordinatis, si dimittantur, nihil tenetur præbere Societas. *Lacr. lib. 6. p. 2. n. 2196.* Episcopus potest suos familiares ordinare juxta. *Trid. sess. 23. de Ref. cap. 9.* ibi: *Episcopus familiarem suum non subditum ordinare non possit, nisi per triennium secum fuerit commoratus, & beneficium quatuordecim annis cessante, statim re ipsa illi conferat, consuetudine quacumque, etiam immemoriali in contrarium non obstante.* Familiaris in

presenti dicitur ille, qui cum Episcopo fuerit commoratus, & presens servierit; secus si absens sit, etiamsi sustentetur sumptibus Episcopi. In triennio, quod debet esse continuum, computatur tempus, quo familiaris commoratus est cum Episcopo, etiam antequam Episcopus factus fuisset: nam mens, & ratio finalis Trid. fuit, ut Episcopus possit mores ordinandi cognoscere. Episcopus tamen Titularis non potest aliquem prætextu familiaritatis ordinare sine expressa licentia proprii Prælati. *Trid. sess. 14. de Ref. cap. 2.* Cardinales Presbyteri suis familiaribus Ordines Minores conferunt. *Barb. de Offic. Episc. alleg. 5. per tot.*

219 Si Episcopus alicui illiterato, aut conjugato, extra casus à jure permisso, vel ante legitimam ætatem conferat primam tonsuram (secus si alios Ordines Minores) ab ejus collatione per integrum annum ipso jure suspensus est. *C. fin. h. t. in 6.* Si conferat Ordines Majores suspendendus est à collatione omnium ordinum. Et mala fide (secus si bona) ordinatus, licet ordo collatus valeat, ab executione illius usque ad legitimam ætatem, juxta *C. 14. h. t. Sed ex Constit. Pii II. Cum ex Sacrorum, An. 1461.* in perpetuum, donec absolvatur, ipso jure, etiamsi Regularis sit suspensus est. *Barb. de Offic. Episc. alleg. 16. n. 24.* Et tam ordinans, quam ordinatus, cum sint suspensi, irregularitatem incurrunt, si in ipsis ordinibus, à quibus suspensi sunt, ministrent: Has poenas non incurrit promotus ad minores, etiamsi in ipsis ministret. *Barbos. de Offic. Episc. alleg. 16. n. 14.* Ordinans scienter, vel cum ignorantia affectata alienum subditum, incurrit ipso jure suspensionem annuam à collatione ordinum, de omnibus intelligo. *C. 2. h. t. in 6. Trid. sess. 23. de Ref. cap. 8.* Sic ordinatus sine dimissoriis, temerè, vel ignorantia affectata, ab executione ordinis suscepti, quicumque sit, manet suspensus, donec cum eo à proprio Episcopo dispensetur. *C. 2. h. t. in 6. Trid. sess. 23. de Ref. cap. 8.*

220 Ordines gradatim sunt conferendi ab inferiori usque ad majorem ascendendo. *C. un. de Cleric. per saltum prom.* Ordines minores cum prima tonsura solent in eodem die conferri. *Barbosa de Offic. Episc. alleg. 11. n. 15.* Et in ordinibus conferendis servanda sunt interstitia, id est, quædam temporis intervalla. Ad Ordines majores non nisi post annum à susceptione postremi gradus minorum Ordinum est quis promovendus, ita ut ab

ul-

ultimo minori usque ad subdiaconatum unus annus elapsus sit, alius à Subdiaconatu usque ad Diaconatum, & alius ab hoc usque ad Sacerdotium, non quidem Mathematicus, sed Ecclesiasticus; v. g. ab una ad aliam Quadragesimam: nisi necessitas, aut Ecclesiæ utilitas iudicio Episcopi aliud exposcat. *Trid. sess. 23. de Ref. cap. 11.* etiam Capitulum, Sedevacante, potest in interstitiis dispensare, quando potest dare suis Subditis licentiam Ordines suscipiendi. Et quidem etiam cum Regularibus exemptis possunt Episcopus, & Capitulum in interstitiis dispensare: quia Regulares cum suorum Prælatorum licentia possunt se Episcopis subjicere quoad gratiam dispensationis obtinendam. Etiam Prælati Regulares exempti cum suis subditis in hoc valent dispensare. Debent etiam Ordines temporibus, & locis à jure statuti conferri: Et quidem prima tonsura, quolibet anni tempore, die, & hora conferri valet: nec est necessarium quod in Sacrificio Missæ conferatur, neque quod ordinans sit jejunus, neque quod manè fiat talis collatio. *Pontif. Rom. tit. de Ordin.* potestque conferri in qualibet Ecclesia, Oratorio, seu loco honesto. *C. 6. D. 75.* intra Diocesim tamen: Si extra Diocesim velit Episcopus, etiam ad primam tonsuram, & etiam suos subditos ordinare indiget expressa Ordinarii illius loci licentia. *Trid. sess. 6. de Ref. cap. 5.* quod si locus exemptus sit, indiget insuper licentia illius loci Prælati. *Greg. XIII. apud Gallemart in Trid. sess. 6. de Ref. cap. 5. Barb. de Offic. Episc. alleg. 6. n. 12. & 13.* In loco interdicto sive specialiter, sive generaliter, non possunt Ordines conferri. Ordinans in aliena Diocesi sine consensu Ordinarii loci, ab exercitio Pontificalium, id est, omnium actuum, qui Episcopalis Ordinis proprii sunt: & sic ordinati ab executione ordinum, ipso jure suspensi sunt. *Trid. sess. 6. de Ref. cap. 5.* Et etiamsi bona fides excuset ordinantem, & ordinatum à tali censura, quatenus gravis poena est, quæ nequit incurri sine culpa; tamen sic ordinatus ab executione ordinum privatur. *C. 7. 9. q. 2.* Ordines minores non tantum in ordinationibus consuetis, sed etiam quavis die Dominica, vel die festo possunt conferri; sed manè tamen. *C. 1. C. 3. h. t.* Diem festum talem esse debere, ut non solum sit in Choro sub Ritu duplici, sed etiam in foro, sub præcepto observandum, saltem in ea Diocesi, declaratum esse testatur. *Barbos. de Offic. Episc. alleg.*

Tom. I.

11. n. 18. nihilominus probabile videtur, posse Ordines celebrari in festo duplici de præcepto; imò & ad libitum. Et sic ab aliquibus practicatur. *Lacr. lib. 6. p. 2. n. 2293. alios citans.* Ordines Sacri Subdiaconatus, Diaconatus, & Presbyterii solum conferuntur in Sabbatis quatuor Temporibus, & Sabbatis Sancto, & ante Dominicam Passionis. *C. 1. C. 3. h. t. Trid. sess. 23. de Ref. cap. 8.* Et in Cathedrali debent conferri, vel si in alio loco Diocesis, debet dignior, quantum fieri potest Ecclesia adiri. *Trid. sess. 23. de Ref. cap. 8.* sed cum verba Tridentini non indigent præceptum, hinc non solum in qualibet Ecclesia, sed etiam in speciali capella, & privata etiam Sacros Ordines conferunt Episcopi. Eodem die non possunt duo Ordines majores conferri, nec per privilegium. *Trid. sess. 23. de Reform. cap. 13. C. 14. C. 15. h. t.* nec Subdiaconatus cum minoribus. *C. 2. de Eo, qui furis. L. 27. tit. 6. p. 1.* Sed consuetudo, si alicubi viget, suscipiendi eodem die Subdiaconatum cum minoribus non est improbanda. *Navar. in Man. cap. 25. n. 71.* quæ ferè omnia habentur in *L. 27. tit. 6. p. 1.* Ordinans extra tempora incurrit suspensionem, saltem sententiæ ferendæ à collatione ordinis illicitè collati, & illo superiori. *C. 2. C. 8. C. 13. h. t.* ordinati suspenduntur ipso jure ab executione Ordinum.

221 Si ob multitudinem ordinandorum non potest absolvi ordinatio in Sabbato potest continuari Dominica sequente, continuato jejuniis: sed jam ordinatus aliquo Ordine Sacro non potest alio die novum Ordinem Sacrum suscipere. *C. 4. D. 75.* si verò ordinatus est Presbyter potest etiam non continuato jejuniis in Dominica sequente consecrari Episcopus: imò si die Dominica, manè est ordinatus Presbyter, eodem die hora tertia potest in Episcopum consecrari: quia Canonnes requirentes interstitia, non loquuntur de Episcopatu, & nullibi hoc invenitur prohibitum. *Gloss. in C. 4. D. 75.* Qui eodem die, vel continuato jejuniis, Dominica sequente, confert duos Ordines majores suspenditur à collatione Collatorum Ordinum, saltem per sententiam. *Vid. Barb. de Offic. Episc. alleg. 14. n. 11.* Ordinatus modo dicto suspenditur ab executione posterioris Ordinis suscepti, donec à Papa dispensetur. *C. 13. h. t.* Si Episcopus conferat duos Ordines diversis diebus licet non servatis interstitiis, nec ipse, nec ordinatus incurrunt aliquam

L

poc.

poenam determinatam à jure , potuerunt tamen aliqua poena arbitraria à superiori puniri; *arg. C. 4. §. 1. de Offic. deleg.* quia cum sint Canonis transgressores pro qualitate culpæ debet infligi poena. Consecratio Episcopi fit die Dominica. *C. 1. D. 75.* Et etiam in diebus Apostolorum quibus in munere Pastoralis succedunt Episcopi. *C. 2. D. 21.* consuetudo, ut Ordines extra tempora conferantur reprobata est. *C. 2. h. t.* nec Episcopus in hoc potest dispensare: Sed per privilegium post *Trid. sess. 25. de Regul. cap. 22.* concessum, proprium, & speciale, & non communicatum, quia communicabile non est possunt Ordines extra prædicta Tempora conferri: & tali privilegio gaudet nostra Societas. Ex Bull. Greg. XIII. *Pium, & utilis.*

TIT. XII.

De Scrutinio in ordine faciendo.

222 **T**Riplex Scrutinium, sivè examen ordinandi subire solent. Primum est illud, de quo loquitur *Trid. sess. 23. de Ref. cap. 5. ibi. Ad minores Ordines promovendi bonum à Parocho, & Magistro Scholæ, in qua educantur, testimonium habeant.* Ad majores assumendi per mensem ante ordinationem Episcopum adeant, qui Parocho, vel alteri committat examen de natalibus, ætate, moribus, & vita ordinandorum. Sed hoc vix in usu est. 2. fit *feria 4. ante ordinationem, vel quando Episcopo videbitur: qui Sacerdotibus, & aliis prudentibus viris, peritis Divinæ Legis, ac in Ecclesiasticis sanctionibus exercitatis, sibi adscitis, ordinandorum genus, personam, ætatem, institutionem, mores, doctrinam, & fidem diligenter investiget, & examinet. Trid. sess. 23. de Ref. cap. 7.* Natale, genus, & ætas probantur per testimonium Parochi deductum ex Libro baptismorum *Barbos. de Offic. Paroch. p. 1. cap. 7. n. 4.* vel si ex aliquo casu sic probari non possint, probantur quidem per testes famam, & alia adminicula. Fides, vita, & mores ordinandi probantur per litteras Prælati Regularis, si Religiosus est ordinandus, vel per litteras Parochi, Magistri, vel aliorum si ordinandus Sæcularis sit Institutio, seu Titulus mensæ probatur per instrumentum beneficii, vel patrimonii. Libertas à censura, irregularitate, aliisque impedimentis testimonio ordinandi

probat, cum non presumantur delicta. *L. 51. ff. pro Socio.* Doctrina probatur per examen, ad quod etiam Regulares tenentur. *Trid. sess. 23. de Ref. cap. 12.* Tertium denique Scrutinium, de quo agitur in *C. un. h. t.* fit quando aliquis in Diaconum, vel Presbyterum ordinatur. Sub ordinationis enim initium, olim Archidiaconus, hodie Sacellanus, vel Secretarius Episcopi, vel alius Diaconus ei assistens, & ordinandos præsentans alta voce ait: *Reverendissime Pater, postulat Sancta Mater Ecclesia Catholica, ut hos præsentet Subdiaconos, vel Diaconos ad onus Diaconii, vel Presbyterii ordinatis.* Tunc ordinans interrogat: *Scis, illos, dignos esse?* Cui respondet ipse: *Quantum humana fragilitas nosse sinit, & scio, & testificor, dignos esse ad hujus onus officii.*

223 Illum verò, quem indignum esse non novit, dignum debet æstimare. Si autem, illum indignum esse cognoscit, Metropolitanò, antequam ad hujusmodi Scrutinium veniat, secretè studeat nuntiare, vel intimare. *C. un. h. t.* Si verò, ut persona privata sciat, esse indignum, privatim monere debet ipsum ordinandum, ne ad ordines accedat, vel ipsum ordinandum: quod si suam monitionem nihil profuturam speret, declinet pro ea vice officium præsentandi. Si hoc non possit, nec defectum possit probare, proferat verba, prout in formula: quia ipse respondet, non ut persona privata, secundum suam privatam scientiam, sed ut persona publica: secundum publicam scientiam, secundum quam verum est, illum esse, & haberi publicè dignum, quantumvis ipse, ut privatus indignum esse sciat. Ad similem monitionem tenentur alii, qui sciunt privatim aliquod ordinandi impedimentum. Ordinandus, qui solus novit suum impedimentum juris Ecclesiastici, non tenetur in Scrutinio se ipsum procedere juxta aliquos; sed contrarium est verius; *arg. C. 5. D. 81.* Si impedimentum manifestum non detegat, deponitur. *C. 55. D. 50.* seu potius prohibetur ipsi ordini exercitium, quia inhabilis est. Ordinans ignotum sine Scrutinio, & de cujus habilitate non sufficienter constabat, arbitrariè punitur. Si ordinet cum scientia impedimenti, ordinandi potestate privatur. *C. 55. D. 50.* Qui facit se sine Scrutinio ordinari, vel furtivè se ingerit, & commiscet ordinandis, suspendendus est ab exercitio ordinis furtivè suscepti. *C. fin. D. 24.* donec Episcopus dispenset.

TIT.

de Ordinatis ab Episcopo, qui renuntiavit, &c. 83

TIT. XIII.

De Ordinatis ab Episcopo, qui renuntiavit Episcopatu.

224 **D**upliciter potest Episcopus renuntiare Episcopatu: aliquando enim renuntiat loco tantum: aliquando verò, & loco, & Dignitati, quod, & ordini renuntiare dicitur in *C. 1. h. t.* Loco tantum renuntiare censetur, qui tantum renuntiat Officio, Curæ, & administrationi Episcopatus, v. g. ob hostilitatem, vel æris intemperiem, retento tamen Titulo, & Dignitate. Hinc est, quod cum Episcopus retineat Dignitatem, & ea quæ sunt Ordinis Episcopalis, potest ordines conferre, etiam majores; indiget tamen licentia Episcopi, cum jam careat subditis. *L. 22. tit. 6. p. 1.* Qui enim tantum loco renuntiat, Dignitate retenta, verè, & propriè Episcopus manet, etiamsi subditis careat: cum sæpè Episcopi verè tales sine subditis inveniuntur, v. g. si Episcopus metu hostium suam deserat Ecclesiam. *C. 42. 7. q. 1.* Et etiam Episcopi Titulares, qui *Episcopi in partibus, & Hispani: Obisq; de Anilo* nuncupantur, suntque promoti ad Dioecesim ab Infidelibus, vel Turcis occupatam, & verè Episcopi sunt, quamvis subditis careant. Similiter ergo accidit in Episcopo, qui loco tantum renuntiat.

225 Qui verò renuntiavit loco, & Dignitati, quia propter aliquod delictum depositionem timet, vel etiam impetrat dispensationem ex zelo ingrediendi Religionem: cum Cura, & administratione, simul Titulum, Dignitatem, & denominationem Episcopi dimittit, itaque se exiit, tamquam si Episcopus non fuisset: ac proinde alius ejus loco subrogatur quoad locum, & Dignitatem. *C. 45. 7. q. 1.* potest tamen minores Ordines conferre, cum licentia Ordinarii sicut possunt Abbates, imò & quilibet simplex Sacerdos ex Pontificia delegatione. *Barb. de Offic. Episc. alleg. 3. n. 4. Gonz. in c. 1. h. t. n. 9.* non tamen potest majores Ordines, præcipuè Sacerdotium conferre: nam solus Episcopus hos conferre valeat, nec ex delegatione Pontificis possunt conferri ab eo, qui non sit Episcopus. *D. Thom. in 4. D. 7. q. unic. art. 5. Barb. de Offic. Episc. alleg. 3.* si tamen defacto conferat, cum characterem ordinis retineat, & valida uti-

Tom. I.

que erit ordinatio. Sicut itidem valida, hac ratione, est ordinatio facta ab Episcopo deposito, suspenso, excommunicato, hæretico, simoniacò, etiam degradato, vel consecrato ab Episcopo hæretico, si substantia ad consecrationem posuit. *Barb. de Offic. Episc. alleg. 3. n. 3. Gonz. in c. 2. h. t. n. 3.* quia licet non possit licitè exercere potestatem ordines conferendi; cum tamen characterem Ordinis Episcopalis retineat, validè tali utitur potestate. Ordinatus tamen ab eo non potest actum ordinis suscepti exercere: & hac ratione talis ordinatio irrita dicitur. *C. 1. 9. q. 1.* non quantumvis absolute invalida sit: sed solum quoad usum, & exercitium ordinis sic suscepti, quia ab ejus executione est suspensus ipse ordinatus. Ordinatio facta ab Episcopo excommunicato non servata forma, vel materia nullius roboris est, ac proinde est iteranda. *C. 2. c. 3. 9. q. 1. C. 24. c. 25. 1. q. 7.* non quia ab excommunicato facta est; nam hoc non obstante, valeret. *Arg. c. 51. c. 109. de Cons. D. 4.* sed quia materia, vel forma non fuit servata. Et tunc etiamsi à Catholico, & non excommunicato fieret, invalida similiter esset. *Gonz. in c. 2. h. t. n. 7.* Hodie post *Extrao. Ad evitanda:* si quis accipiat ordines ab Episcopo excommunicato tolerato; non incurrit suspensionem, ac proinde pro tali casu non habet locum decisio *C. 2. h. t.* ut notat *Gonz. ibid. n. 8.*

226 Qui enim scienter, vel ex crassa ignorantia Ordines majores suscepit ab eo, qui loco, & dignitati renuntiavit, quia sic ordines suscipiendo indignum se fecit, suspensus est ipso jure ab illorum usu, & solum potest R. Pontifex cum eo dispensare. *C. 1. h. t. l. 22. tit. 6. p. 1.* non tamen incurrit irregularitatem, ut aliqui credunt, sed tantum suspensionem. *Barb. de Offic. Episc. alleg. 48. n. 1. Gonz. in c. 1. h. t. n. 3.* Qui verò ignoranter, & inculpabiliter ab eo ordines suscepit, etiam suspensus est ab ordinibus susceptis potest tamen cum eo Episcopus dispensare. *C. 1. h. t. l. 22. tit. 6. p. 1.* nam licet in utroque casu suspensio incurratur, quoad dispensationem tamen patens est discriminem. Quamvis enim ignorantè ordinatus culpa careat, suspensionem incurrit, non in ratione pœnæ: sed ob inhabilitatem ordinantis; quia Episcopus non potest dare executionem ordinis, qui ipse caret. *Argl. 79. de Reg. jur. in 6. C. 24. 1. q. 7.* Similiter, qui scienter ordinatus est ab Episcopo excommunicato, vel etiam per ignorantiam crassam indiget Pontificia dis-

L 2

pen